

Vládní výdaje ekonomiku nepovzbudí

SHELDON RICHMAN

„Je to jako vzít kyblík, nabrat vodu na dně bazénu a nalít ji s pompou na hladinu,“ popsal ekonom Russel Roberts s Univerzity George Masona logiku – či spíš nelogiku – návrhů na „povzbuzení“ ekonomiky, které slyšíme v Americe všude kolem.

Vrcholní představitelé našeho intervencionistického státu a kandidáti aspirující na vedení země budou dál chrlit tyto bláznivé recepty, dokud lidé neprokoknou nesmyslnost těchto návrhů a rázně je neodmítnou.

Potíž je v tom, že většina lidí podstatu nevidí. Když slyší, že nastává pokles hospodářského růstu, žádají, aby je politici a kandidáti ujistili, že mají nějaký Plán, který je uchrání. Politici se samozřejmě přeochoťně zavážou k programům na oživení

ekonomiky. Dovysvětlování je už nepodstatné.

Teorie ekonomického povzbuzování je samozřejmě nesmyslná. Kromě výše citované analogie s bazénem ukázal Russel Roberts pošetilost stimulačních návrhů ještě na dalším příkladu. Politici s oblibou hovoří o „peněžních injekcích“ do ekonomiky, jako když doktor dává pacientovi krevní transfúzi. Roberts píše: „Ale odkud přichází ona ekonomická injekce? Nemůže pocházet odjinud než zevnitř systému. Není to vnější přísun jako v případě transfúze. Znamená, že se vezmou peníze někomu, resp. někde uvnitř systému a dají se někomu dalšímu.“

Když vláda používá fiskální prostředky aby povzbudila ekonomiku, peníze mu-

sela někde vzít. Politici nikdy nenavrhují škrtání výdajů – spíš naopak. Takže když už je rozpočet v deficitu, jakékoliv snížení daní nebo další vládní výdaje budou financovány na dluh. Jenže vládní dluh nevytváří bohatství. Ti, kdo vládě půjčí, pak nebudou moci sami peníze utrácet nebo investovat. A nový dluh bude muset být splácen i s úrokem prostřednictvím daní v budoucnu a potlačí ekonomickou aktivitu pak. A když bude stimulační výdaj placený zvýšením daní – to už si každý snadno domyslí sám.

Když vláda zvýší objem peněz k utrácení jedněm snížením objemu peněz k utrácení druhých, kde je jaký stimul? Možná že ani nikdy podobná opatření nejsou míněna

(Pokračování na straně 2)

Jak Evropská unie nařizuje mnichům vzít mezi sebe ženy

PAVEL RYSKA

Řecký mnišský stát Athos má stejné zákony již téměř 1000 let, od doby Konstantina IX. Monomacha. Přežil změny režimů, války, i diktaturu. Není jisté, zda přežije Evropskou unii.

Athos je jedním ze tří „prstů“ tvořících řecký poloostrov Chalkidiki. Užívá zvláštního statusu, jelikož je již zhruba 1000 let zvláštním samosprávným územím, na kterém žijí pouze mniši. Na území Athosu se nachází 20 klášterů a v nich přes 2000 mnichů. V Řecku je Athos státem ve státě: vytváří si řadu vlastních pravidel a řecké vlády, ať už za jakéhokoli režimu, vždy toto území respektovaly jako samosprávnou oblast. Jedním z řeckých zákonů, který zaručuje mnichům uchování tradic, je zákon o tom, že na Athos je zapovězen vstup ženám. Aby byl tento zákaz vynutitelný, je vstup ženy na území Athosu řeckou vládou trestán až 12 měsíci vězení. Samozřejmě že omezení na vstup se netýká jen žen – Athos se celkově izoluje před vstupem osob obou pohlaví, avšak povolili někomu vstup (z obchodních, diplomatických či

jiných důvodů), může to být z náboženských důvodů pouze muž.

Tato praxe se mnoha politikům EU zdá neslučitelná s „rovností“. Jak je možné

Karyes, hlavní město Mnišského státu Athos, kde se sice neplatí daně, ale musíte být mnichem. foto: Vláda Athosu

nepovolovat ženám vstup na řecký poloostrov? Odpověď řecké vlády i mnichů je jediná: nejde zde o politickou diskriminaci, ale o to, že Athos je území náležící ke klášterům, které z definice obývají pouze mniši, pro něž je přítomnost ženy nepřijatelná. Naprosto stejně, jako je pro klášter náležející řádu jeptišek nepřijatelná přítomnost mužů. To, že nejde o ojedinělý klášter s malým pozemkem, ale o soustavu klášterů po celém poloostrově, nehraje roli. Toto se však zejména poslancům Evropského parlamentu (EP) nelíbí a soustavně vyvíjejí na Řecko nátlak, aby tisíciletou tradici v rámci nové „doby rovnosti“ zrušilo.

Ambice evropských politiků

Na výročí europoslanců lze dobře dokumentovat, jaké ambice vůči celému kontinentu mají. Předně, Řecko má v přístupové smlouvě k EU Athos veden jako území se speciálním statusem. Takový status má Athos zaručovat uchování tradic a jejich ochranu proti nejrůznějším požadavkům vycházejícím z orgánů EU. Přesto se již koncem 90. let začaly z EP ozývat hlasy

Vládní výdaje...

(Pokračování ze strany 1)

jako podpora ekonomiky, za kterou jsou vydávána – ale jen jako podpora popularity kandidáta před volbami.

Základní ekonomická myšlenka za teorií k rozpočtovým opatřením na povzbuzení ekonomiky je, že spotřeba je nedostatečná. Účelem výroby je vskutku spotřeba, ale to neznamena, že vláda může vytvářet hospodářský růst stimulováním spotřeby. Nelze spotřebovat něco, co nebylo vyrobeno.

Takže rozdáváním peněz vládou s cílem podpořit utrácení nemůže zlepšit ekonomickou situaci lidí. Typicky, to co bývá prezentováno jako podpora nízkopříjmových skupin je spíš neupřímnou mystifikací. Bohatství lidí závisí na autentickém dlouhodobém ekonomickém růstu, který přináší maximum pracovních příležitostí a nízké ceny. K tomu je ale potřeba radikální osvo-

bození ekonomiky – a to politici nemají ve zvyku nabízet.

Nejzásadnější námitkou proti mánii povzbuzování ekonomiky je ale předpoklad, že vláda může a měla by řídit ekonomiku. S odumřením keynesiánství to asi není tak horké. Většina lidí stále věří, že ekonomika je velký nákladák a vláda řidič, který sešlapává brzdu a plyn přesně podle potřeby. Ale ve skutečnosti nic jako „ekonomika“ sama o sobě neexistuje. Existují jen lidé, kteří usilují o své vlastní cíle a existuje majetek, který Tito lidé v rámci tohoto procesu směňují. Pokud se vláda snaží „řídit ekonomiku“, znamená to, že řídí nás. Je nebezpečnou chybou myslět si, že vláda v roli údajného řidiče ví, co dělá. Ani to vědět nemůže. Systém je příliš složitý, nezbytné znalosti a informace k rozhodování jsou rozptýleny a ani sebegeniálnější centrální vláda je shromáždit nemůže, jelikož většina těchto znalostí a informací zůstává nevyslovena v hlavách milionů lidí. Tento problém koordinace výrobních aktivit bezpočtu lidí

s cílem uspokojit zájmy spotřebitelů uspokojivě řeší právě jedině tržní proces.

Lidé, kteří mají předsudky vůči svobodě, tvrdí, že současné ekonomické problémy jsou důkazem selhávání volného trhu. Jakého volného trhu? Myslí snad „volným“ trh, který po staletí a miliony způsobů sešněrovávají vlády ve prospěch spřízněných zájmových skupin?

Současné hospodářské problémy jsou způsobovány tím, že vláda na nás uvaluje vysoké daně, regulace, dotace, nařízení, kvóty, bankovní záruky, centrální bankovníctví a mnoho dalších omezení svobodného trhu. Břímě státu je příliš těžké. Nepotřebujeme, aby vláda povzbuzovala hospodářství. Potřebovali bychom zbavit břemene. Potřebujeme svobodu.

Autor je šéfredaktorem časopisu Freeman, vydávaného Nadací pro ekonomickou osvětu (www.fee.org) v New Yorku, v jehož březnovém čísle vyšel.

*Děkujeme za svolení k publikaci.
Překlad PM.*

Jak Evropská...

(Pokračování ze strany 1)

varující Řecko, že může skončit u soudu, pokud zákaz vstupu žen nezruší. V lednu 2003 vydal EP rezoluci požadující po Řecku zrušení zákazu a odvolával se při tom na to, že zákaz pochází z roku 1045 a že tím „dnes porušuje univerzálně uznávanou rovnost pohlaví“. Řecko tento požadavek odmítlo. V září 2003 přišly ostřejší výroky. EP vydal „Human Rights Report“, ve kterém opětovně požadoval po Řecku zrušení zákazu a tentokrát Řecko obvinil z porušování mezinárodních konvencí a dokonce i vlastní řecké ústavy. Tímto se tedy europoslanci pokusili z tradiční mnišské samosprávy udělat případ porušování „lidských práv“. Řecko opět odmítlo s odvoláním na zvláštní status Athosu. Od té doby europoslanci, přes opakované soudní pokusy a častá varování adresovaná Řecku, nenašli způsob, jak zemi právně přimět k jakémukoli kroku.

Letos v květnu se však celá záležitost opět dostala do pozornosti institucí EU, jelikož se na Athosu objevily čtyři ženy. Šlo o moldavské imigrantky, které převaděčům zaplatily za převoz do Řecka v nevědomosti, že se vylodí v mnišské samosprávě. Když mniši na Athosu spatřili ženy, zavolali řeckou policii a po vysvětlení neznalosti ze strany Moldavanek jim přečin odpustili. Moldavanky proto nešly před soud a pouze musely mnišský stát opustit. Tento incident vyvolal opět nevoli evropských politiků a úředníků. Další varování a výzvy namířené na Řecko mohou brzy přijít.

Obecný problém veřejných pozemků

Celý případ přesně zapadá do ideologie „práv“ kohokoli na cokoli a nesmyslně pojaté „rovnosti“ nejružnějších skupin lidí, jež je dnes bohužel tolik typická pro evropské politiky a byrokraty. Jediné, co smysluplně určuje, kdo kde může být a na co má právo, je princip soukromého vlastnictví. Když si skupina žen založí, řekněme, „Klub žen“ a koupí si k tomu celý poloostrov, na který zapoví přístup mužům, máme také bojovat proti nerovnosti? Princip soukromého vlastnictví a vůle majitele je to jediné, co rozhoduje. Na svůj pozemek mohou zakázat přístup komukoli – mužům, ženám, všem lidem světa, europoslancům anebo třeba jen lidem s fialovými vlasy. To je samotný význam slova „soukromý“ – tedy bezpodmínečně suverénní.

To, co komplikuje případ Athosu, je pouze přítomnost řeckého státu v některých oblastech služeb v mnišské samosprávě. Kdyby řecká vláda nevykonávala nad poloostrovem svoji policejní, soudní, měnovou, dopravní a další moc, celá otázka by byla jen a jediné věcí respektu k soukromému vlastnictví mnišských klášterů. Protože však např. silnice na Athosu spravuje a vlastní řecká vláda,

nastává logicky otázka, kdo po silnici může jet. Aby řecká vláda respektovala pradávnu tradici a vůli mnichů, zakázala už dávno na těchto a dalších řeckých státních pozemcích na Athosu přítomnost žen. Tím v podstatě „napravuje“ státní vlastnickou přítomnost v mnišské oblasti a kompenzuje mnichům situaci, kdy nemohou vlastnit veškerou plochu poloostrova. Jen toto – tedy státní vlastnictví pozemků – je zdrojem problémů a diskusí o diskriminaci.

Kdyby řecká (a obecně jakákoli jiná) vláda ustoupila z pozice vlastníka pozemků, tento problém by zmizel. Vstup na cizí pozemek by podléhal vůli majitele, ať je to mnich, jeptiška, čtenář tohoto textu anebo kdokoli jiný. Pouze pokud je pozemek státní, vzniká zcela neřešitelný problém „diskriminace“: má mít na státní silnici přístup kdokoli, jak je tomu téměř všude, anebo jen ti, jimž to dovoluje místní tradice, jak je tomu na Athosu? Kde má stát najít hranici spravedlnosti? Její hledání je marné. Smysluplné je jediné soukromé vlastnictví a vůle majitele pozemku, do jehož motivací nikdo nevidí a vidět nemusí.

Varovné pokusy EU

Bez ohledu na teoretickou komplikaci, kterou způsobuje vlastnická přítomnost řeck-

PŘEČTĚTE SI

Petr Mach

Americká finanční krize – selhání státních regulací

www.petrmach.cz

kého státu na Athosu, bylo mnišské území v Řecku všeobecně respektováno po tisíce let. Řekové jej nikdy nepovažovali za urážející či „nemoderní“ a měnit nic nechtěli. Je s podivem, jakou autoritu si osobují evropské politiky, když vyvíjejí na Řecko nátlak a říkají, že se tato prastará tradice má najeďnou změnit v zájmu nového evropského řádu, který pro nás připravili.

Zdravý rozum nám říká, že ať si o Athosu myslíme cokoli, je to místní specifikum a jako neŘekové nejsme oprávněni na něm nic měnit. To si však evropské politiky nemyslí: oni mají právo mluvit do všeho a na kohokoli a kdekoli uvalovat celoevropské regulace a normy „lidských práv“. Ambicióznost, naprostá nepokora a přesvědčení politiků EU o vlastní vyvolenosti

vytvářejí nového člověka a nový svět jsou zde vidět v ostrých rysech. Dokud však bude existovat EU se současnými nebo dokonce ještě většími pravomocemi, budou tito lidé mít téměř neomezený prostor realizovat své představy o tom, jak má celý kontinent vypadat a jak máme žít.

Autor studuje ekonomii na University of Cambridge

REGULAČNÍ POSTŘEHY MOJMÍRA HAMPLA

Regulace ve finančním sektoru

Již několikrát mi čtenáři postřehů položili docela logickou otázku: „Pane Hample, pořád píšete o regulacích v oblastech mimo finanční sektor. Proč nenapíšete o nesmyslných regulacích v této oblasti, když v ní navíc sám pracujete?“ Ano, tito tazatelé mají pravdu, nejméně jsem se věnoval oblasti, kterou bych snad měl nejlépe znát. Asi právě proto, aby mé texty nebyly ještě depresivnější. Ovšem vývoj na světových finančních trzích přímo vybízí k zamyšlení nad regulací ve světě financí a nad rolí státu v peněžním vesmíru.

Ptáte se, zda je role státu a regulací v tomto sektoru velká? Ano, je. A zda je větší, než v některých jiných oblastech? Ano, i to bych podepsal. A vy se s tím pane Hample nesnažíte bojovat? Ale ano a existuje-li někde deregulační Bůh, tak to vidí. Nicméně je to na úrovni umazávání slov a vět, nikoli radikální mazání odstavců, stránek či celých knih, mohu-li si dovolit tento příměr.

Smutným zjištěním pro mnohé je fakt, že význam státu ve finančním sektoru je vyšší zejména proto, že v něm stát reguluje dokonce klíčovou základní cenu, tedy úrokovou sazbu. Jakkoli smyslem regulace úrokové sazby není ovlivnit primárně ceny služeb poskytovaných ve finančnictví (tak je tomu například v oblasti energetiky), ale ovlivňovat pohyby cenové hladiny v celé ekonomice (je to jakási „metaregulace“), je tato role státu samozřejmě zásadní. A tudíž i odpovědnost. Všechny ostatní regulace v sektoru finančnictví jsou podle mě od této základní regulace ceny již jen odvozené. Desítky let se liberální ekonomové dohadují, co s tím. Mnozí tvrdí, že ekonomické cykly spoluvytváří či dokonce dominantně vytváří právě stát tím, že chybně manipuluje onou základní cenou v ekonomice. A tím také vytváří finanční krize, které následně musí řešit. Když stát neumí stanovovat ceny čehokoli, proč by měl umět stanovovat zrovna úrokovou sazbu?

A návrhy, jak systém postavit jinak? Třeba

tak, že by stát nereguloval cenu, ale objem „zboží“ ve finančním sektoru potažmo v ekonomice, tedy množství peněz. Jejich cena by pak byla od tohoto objemu odvozena. Je mi líto, to je kvadratura kruhu, pokud stát neumí stanovit cenu statku, neumí stanovit ani objem - tedy kolik daného zboží se má vyrobit. To teorie a praxe socialistického plánování potvrdila. Jiní proto navrhuji úplné, radikální odříznutí státu od finančního sektoru, například v podobě tzv. svobodného bankovnictví, kde by si konkurovaly instituce, které ono zboží, tedy peníze vytvářejí. Ani takové uspořádání ale podle mého neřeší základní problém finančnictví.

Oním základním problémem totiž je, že se finanční sektor bohužel proměnil v očích publika na poskytovatele veřejného statku, garanta úspor a vkladů, který zaručuje zisky a nepřipouští ztráty. Stal se systémem s očekávanou *implicitní garancí státu za všechny ztráty, které jedinci v tomto sektoru utrpí či mohou utrpět*. A stát se proměnil v univerzální pojišťovnu všech „pojistných událostí“ ve finančním sektoru, ať už jsou zaviněny kýmoli a jsou jakkoli velké. Neustále hledáme jistoty v nejistém riskantním světě a u peněz je chceme o to víc, ne o to méně.

Zatím jsme žili v systému spíše implicitní přítomnosti státu ve finančním sektoru. Publikum mlčky očekávalo a očekává, že nikdy o své peníze nepřijde, ale systém přitom provozují normální tržní subjekty s normální ziskovou motivací. Kombinace, která nemusí přinášet dobré výsledky. Jak říkal Jiří Suchý: když zkřížíte koniklec a pampelišku, nemusí vám nakonec vzniknout krásná koni-liška, ale odporný pampeklec. Ekonomové to nazvali morálním hazardem.

V dobách krizí, jako je ta dnešní, se pouze tato implicitní role stává rolí explicitní a nabírá podobu záchranných balíčků, rekapitalizací bank či jejich zestátnování. Koneckonců je to vedeno jednoduchou úvahou: co je více politickou, tedy veřejnou záležitostí, než pe-

níze lidí, než jejich úspory, penze, pojistky? Co může více voliče naštvat a znejistit, než případná ztráta jejich peněz?

Pokud je v tomto smyslu finanční sektor více a více poskytovatelem veřejného statku, není z této regulační pasti bohužel cesty ven. Ani svobodné bankovnictví není jistotou toho, že lidé nebudou garanci svých peněz považovat za veřejný statek. Takovému vůli většiny a tedy přeměny soukromého statku na veřejný nelze podle mě zabránit v žádném měnovém a finančním uspořádání, pokud existují normální demokracie.

Po současné krizi zřejmě bohužel dojde k posunu finančního sektoru alespoň v některých zemích ještě blíže do podoby poskytovatele typického veřejného statku - instituce na tomto trhu působící budou více dohlíženy, regulovány, budou v něm řízeny odměny, maximální výše zisků, přiměřené náklady a podobně. Je nutné postavit se této vlně, ale je nutné též dobře znát její sílu.

A existuje nějaká obecná naděje? Snad jen v tom, že cesta k finančnímu sektoru poskytujícímu explicitně veřejný statek se vším všudy samozřejmě též nefunguje. A ti chytří to vědí už teď. Na rozdíl od stávajícího suboptimálního systému navíc nefunguje nejen ve špatných, ale ani v dobrých časech. Že je to naděje hodně dlouhodobá? Ano. A jestli mě napadá nějaká hmatatelnější? Ne, v den, kdy píšu tento postřeh bohužel nenapadá.

Váš regulátor

*Mojmír Hampl
(mojmir.hampl@cnb.cz)
viceguvernér ČNB,
je členem redakční rady LF*

Pozn.: K článku „Vládní kampaně musí skončit“ (LF září 2008) byla připojena tabulka „Některé vládní kampaně za uplynulý rok“, kde byl u jednotlivých vládních kampaní uveden celkový rozpočet a spolupracující agentura. Na přání v článku zmíněné agentury TBWA, která spolupracovala u kampaně „Evropou volnou cestou“, uvádíme následující: „Z celkové částky 25 milionů na kampaň Ministerstva vnitra komunikující vstup ČR do schengenského prostoru získala agentura TBWA ve výběrovém řízení zakázku pouze na 1,6 mil. Kč, a to za tvorbu loga, grafické podoby kampaně a materiálů včetně informačních letáků v cizích jazycích pro cizince.“

ÚŘAD NA ZRUŠENÍ

V této rubrice představujeme úřady, které žijí z peněz daňových poplatníků a jejichž existence je zbytečná nebo dokonce škodlivá. Jsme přesvědčeni, že odstraňování zbytečných úřadů je jediná cesta k omezení korupce a účinná cesta ke snížení daňového břemene.

NÁRODNÍ INFORMAČNÍ A PORADENSKÉ STŘEDISKO PRO KULTURU

Forma: Příspěvková organizace
Ministerstva kultury

Počet zaměstnanců: 59

Rozpočet: 34 milionů

Z toho na platy: 21 milionů

Činnost: Posláním úřadu je „podpora rozvoje kultury, zejména v místech a regionech“. Úřad proto provedl sociologický průzkum „Volnočasové aktivity seniorů“, ze kterého vyplynulo, že nejoblíbenější volnočasovou činností důchodců je dívání se na televizi, zatímco důchodci projevují pramalý zájem o návštěvy videopůjčoven a sólový zpěv. Úřad se také podílel na vytvoření Strategie udržitelného rozvoje, přičemž, jak Úřad uvádí ve výroční zprávě, se „podařilo prosadit a zatím udržet samostatné uvedení oblasti kultury do Strategie udržitelného rozvoje.“ Gratulujeme! Pro ČSÚ úřad vytvořil dotazník Kult (MK) 22-01 „Roční výkaz o kulturně vzdělávací a zájmové činnosti“, který pro potřeby statistiky Evropské unie musí vyplňovat kulturní domy a domy dětí a mládeže a dotazník Kult (MK) 16-01 Roční výkaz o hvězdárně, planetáriu a astronomické pozorovatelně (PSZ 2007), který musí vyplňovat hvězdárny a planetária. Úřad také od roku 1991 vydává časopis Místní kultura.

Hospodaření: Úřad hospodaří ze státní dotace.

Verdikt: Kultura nepotřebuje úřad a „místní kultura“ nepotřebuje centrální úřad. Statistické výkazy jsou zbytečné a nesmyslné studie úřad produkuje jen aby vykázal činnost. Úřad by měl být zrušen bez náhrady.

Časopis Laissez Faire zdarma

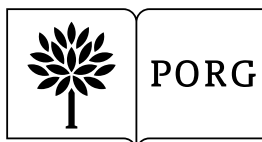
v tištěné podobě na adresy médií a škol

Působíte v médiích nebo

na středních a vysokých školách?

Objednejte si doručování časopisu **zdarma** na
mach@cepin.cz (Petr Mach, editor)

Laissez-Faire, měsíčník pro svobodu jednotlivce. Čte se [lese-fér]. Vydává: občanské sdružení Laissez Faire. Adresa: Bozděchova 8, 150 00 Praha 5. Tel.: 603 228 753, mach@cepin.cz. Redakční rada: Petr Mach, Tomáš Jirsa, Jaroslav Bachora, Mojmir Hampl. Internetový archiv: www.petrmach.cz. Číslo účtu: 1011153517/5500. Náměty, články, reakce, zájem o předplatné, zájem o inzerci uvádějte na výše uvedený kontakt. Registrace MK 8183. ISSN 1212-8597

www.porg.cz

PORG Libeň – osmileté gymnázium se všeobecným zaměřením

Lindnerova 3, Praha 8

- osmnáctiletá tradice – založeno v květnu 1990
- rodinná atmosféra (jen 192 studentů)
- vynikající úspěšnost absolventů při zkouškách na žádané VŠ
- škola připravující studenty k mez. jazykovým zkouškám CAE, ZD a DELF
- mezinárodní program – rok studia v zahraničí na partnerských středních školách
- školné cca 40 000 Kč ročně

Nový PORG – osmileté česko-anglické gymnázium

Pod Krčským lesem 25, Praha 4-Krč

- česká škola pro studenty mluvící česky s výukou řady předmětů v angličtině
- kvalitní učitelé z anglicky mluvících zemí
- plánované zakončení studia českou státní maturitou i mezinárodně uznávanou
- zkouškou International Baccalaureate
- široká nabídka soc. stipendií i pro rodiny s průměrnými příjmy

Nový PORG – základní škola s rozšířenou výukou angličtiny

Pod Krčským lesem 25, Praha 4-Krč

- pětiletá základní škola s výrazně rozšířenou výukou angličtiny
- malá škola rodinného typu
- nízký počet dětí ve třídě
- jistota přijetí na gymnázium při dobrém prospěchu

Nakladatelství **C.H. BECK**

PAVEL DVOŘÁK

Veřejné finance, fiskální nerovnováha a finanční krize

B5, brožované, 368 s., obj. č. BEK 19, ISBN 978-80-7179-882-8

- Pojetí veřejných financí
- Veřejné finance jako rozhodovací proces
- Fiskální nerovnováha
- Veřejný dluh
– základní pojmy
a metodika
- Možnosti řešení
dluhového problému
- Modely finančních krizí
a jejich klasifikace
- Dluhový problém jako
příčina systematické
finanční krize
- Prevence vzniku
finančních krizí
a problém jejich
predikce
- Rozsáhlý seznam
aktuální použité
a související literatury
a dalších zdrojů
- Jmenný a věcný rejstřík

Publikaci lze objednat s 5% slevou v e-shopu na adrese www.beck.cz,
nebo písemně na adrese: Nakladatelství C. H. Beck, Řeznická 17, 110 00 Praha 1
tel.: 225 993 959, fax: 225 993 920, e-mail: beck@beck.cz